

Metsä kutsuu

Eero Ojanen & Ari Jokinen: *Peikot, keijut ja haltijat* – suomalainen metsänväki
Minerva 2008.

Metsä ja metsänväki kutsuvat lukijan mukaansa **Eero Ojasen** tekstin ja **Ari Jokisen** kuvituksen myötä *Peikot, keijut ja haltijat* –kirjassa. Alussa tarinan ääni kertoo, kuinka metsät olivat ennen täynnä kaikenlaista väkeä: tonttuja, menninkäisiä, keijuja, maahisia ja vaikka mitä. Metsänväki houkutteli kulkijoita jopa vaaran pauloihin. Joskus metsänhaltija puolestaan saattoi auttaa kulkijaa. Kun metsään mentiin, mentiin siis jonkun kotiin. Ainakin Tapion, metsän kuninkaan kotiin. Sen vuoksi metsä tunnetaan myös nimillä Tapiola tai Metsola.

Kirjasta tulee hyvä mieli – suomalainen alkukoti eli metsä elää edelleen myös tarinoiden muodossa. Kirjan teksti ja kuvitus herättävät tarinat eloon sopusointuisesti, toisiaan tukien. Isot kuvat eivät sinänsä kerro tarinaa, mutta auttavat lukijaa eläytymään tekstin maailmaan, ja luovat voimakkaan tunnelman. Ilman kuvia kirja olisi tynkä, eikä tarina toimisi lainkaan. Tällaisenaan käsillä oleva kokonaisuus kuljettaa lukijan metsänväen maailmaan heti ensimmäiseltä sivulta alkaen. Haltijat, peikot, hiidet ja muu väki pääsevät esille tasapuolisesti.

Hienointa kirjassa oli kuinka metsä ja metsänväki tuodaan nykyaikaan, pienen filosofoinnin kera. Myös teoksen tietokirjamainen rakenne uppoaa näkymättömiin tarinan sisälle, sitä ei oikeastaan huomaa kuin sisällysluettelosta. Kokonaisuuden pohja on valettu entisaikojen tarinoilla. Kokonaisuus täydentyy loppua kohden nykyaikaan siirtymisen kautta. Metsänpeikko on muuttunut hammaspeikoksi, ja ajan myötä muuntuu vaikka minkälaiseksi peikoksi ihmisen mielessä. Peikko mikä peikko, sieltä se metsästä on kotoisin kumminkin, vaikka hampaassa asuisikin. Metsän väki on ja pysyy – niin kauan kuin metsä on meissä kaikissa sisällä.

Kirjan nimeä ihmettelin hiukan: alaotsikko ”suomalainen metsänväki” kuvaisi kokonaisuutta nykyistä nimeä paremmin.

Maria Loikkanen